

НАРОДНО СЪБРАНИЕ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

№
София, 199..... г.

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Бх. № 5/кр. 3/95

Дата 27.03.95

27

ДОПЪЛНИТЕЛНО СТАНОВИЩЕ
на група народни представители от
Съюза на демократичните сили
по к.д. № 3/1995 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Във връзка с горното конституционно дело, образувано по наше искане молим да се имат предвид всички съображения, изложени в него, както и следните доводи:

1. По чл. 18 от правилника

а/ По ал. 2, т. 2. Парламентарната комисия няма процесуална възможност да събере изчерпателно доказателства във връзка с твърдяна корупция, извършена от един народен представител. Като се има предвид, че всяка комисия възпроизвежда мнозинството в Народното събрание, то и това не може да не се отрази при работата на самата комисия. Парламентът и неговите комисии не са обективен орган, лишен от партийни пристрастия, а са еманация на различните партийни виждания и настроения. Това не може да не се отрази при анкетата. От друга страна становището на парламентарната комисия може косвено да влияе на органа, който по Конституция е оторизиран да се занимае с поведението на народния представител. Корупцията съставлява престъпление, когато се осъществява определен състав на Наказателния кодекс. Само съдебната власт е тази, която може независимо и компетентно да се занимае налице ли е извършено престъпление или не. При това нейното становище, становището на комисията не може в никаква степен да има значение за съдебната власт.

б/ По ал. 2, т. 3. Произнасянето по несъвместимостта на народния представител по чл. 68, ал. 1 от Конституцията е в компетентността на Конституционния съд. "Становище" на друг орган, на самото Народно събрание по този въпрос не може да влияе на Конституционния съд. То може да служи само за политически целби, което не е в интерес на работата и на самия Конституционен съд.

в/ По ал. 4. Законодателната власт не може да се вмесва в работата на изпълнителната. Становище на парламентарна комисия пред Министерския съвет е намеса в неговите прерогативи.

2. По чл. 72 от правилника. Процедурата, възприета в посочения текст противоречи на чл. 101, ал. 2 и чл. 88, ал. 1 от Конституцията. Чл. 101, ал. 2 от Конституцията е ясен. Върнатият от президента закон **се приема** повторно. А чл. 88, ал. 1 казва, че приемането на закон става **"с две гласувания"**. Оттук цялата процедура предвидена в чл. 72 на Правилника за организацията и дейността на Народното събрание противоречи на Конституцията. Тази процедура и на практика показва в последните седмици, че се обезмисля връщането на един закон от президента по реда на чл. 101 от Конституцията. Поставянето направо и изцяло гласуването на закона повторно и при едно четене, когато той отново се приеме, практически лишава от всякакъв смисъл отлагателното вето на президента.

3. По чл. 95 от правилника. Необходимо е да се посочи кои лица не могат да бъдат задължавани от Народното събрание или негова комисия да се явят, за да отговорят на поставени въпроси. Абсурдността на общата формулировка в правилника личи най-добре, ако се помисли дали ще може да бъде задължен да се яви и отговаря на въпроси например един конституционен съдия защо така или иначе е решил едно конституционно дело. Как ще изглежда задължаването на президента на републиката да се яви и отговаря на въпроси?

4. По чл. 105 относно "достатъчните доказателства". Разпоредбата противоречи на принципа за разделение на властите. Дали доказателствата по едно предполагаемо престъпление и то "тежко" са достатъчни или не, може да прецени само съдебната власт. Правилно е да се употреби израза "достатъчно данни",

тъй като "данните" е нещо, което в по-малка степен може да се приеме, че предрешава извършено ли е едно деяние или не. Да се посочи, че имунитетът на един народен представител може да бъде свален след преценка на Народното събрание за наличие на "достатъчно доказателства" означава да се възложи на Народното събрание и съответно на неговата комисия по етика да събира доказателства или най-малко да преценява доказателствата, представени от прокуратурата. Едно такова решение може да влезе в конфликт със становището и на съдебната власт.

5. По чл. 105 и отмяната на дадено веднъж разрешение за възбуждане на наказателно преследване. Приетото в правилника разрешение практически поставя съдебната власт в зависимост от настроението на парламента. Ако веднъж Народното събрание е приело, че има достатъчно "доказателства" или "данни" необяснимо е защо този въпрос може да бъде пререшен. Това също противоречи на принципа за разделение на властите.

6. По чл. 105, ал. 11 от правилника. Разпоредбата създава възможност всеки, който е извършил престъпление да се освободи от наказателна отговорност, ако бъде избран за народен представител. Такава привилегия не би трябвало да има с оглед равенството на българските граждани пред закона - чл. 6 от Конституцията. Изключението, което чл. 70 от Конституцията прави, трябва да се отнася за случаи, когато наказателното последване почва по време, когато гражданинът е избран за народен представител. Но да се прилага и тогава, когато наказателното преследване е вече започнало преди избора, се създава неравенство на гражданите, което не може да бъде оправдано със съображенията, наложени чл. 70 от Конституцията.

С уважение:

И. Соколов /
председател на ПГ на СДС